Karanlık Gecedeki Yıldız'ım.

(Alihan Karakuş)

"Ey karanlıklar içindeki,
İşit yakarışlarımı!
sen ki karanlık gecede
yol gösteren Yıldız,
sen ki sıcak günlerdeki
tek serin olansın!"

Güneşin gökten çekilip yerini beyaz peynire bıraktığı zaman, parkta bir başına dolaşırken vücudumun yorgunluğu beni ele-geçirmek üzereydi. Kendimi çimlerin üzerine bıraktım. Hafif serin bir rüzgar vücuduma çarpıp yoluna devam ediyordu. Bilincimin vücudumdan uçup gittiğini hissediyordum…

Güneşin göklerdeki mevkisine dönmesiyle birlikte vücudumda tatlı bir sıcaklık hissettim. Nitekim uyanır uyanmaz aklım işlemeye başlamış, hatıralar beynime hücum etmeye koyulmuştu. Uzandığım çimenden usulca kalktım ve etrafıma geceden kalma bilgimle gündüz gözlükleriyle bakmaya koyuldum. İşe gitmek için yola çıkan insanların sesleri kulağımda yankılanıyor, kendini anlamsız kılıyordu. Parkın hemen yanındaki bir hastane bahçesinde toplanmış insanlar arasında ağlayan ve gülen insanların sesiyle birleşiyordu. Günün ilerleyen saatlerinde çoktan yola koyulmuştum. Güneşin bunaltıcı ışığı vücuduma çarpıyor, derimi kavuruyordu. Gölgelik alanlar gözüme görünmüyor, görünse de insanlarca işgal edilmiş bulunuyordu. İlerleyişim devam ede dursun, vücudumdaki su bedenime isyan edip, vücumdan kaçıyordu. Serinliğe kavuşma yolculuğum devam ediyordu. Bu serinliğin fiziksel olmadığını dünden ve ondan da öncesinden biliyordum. Geceleri de aydınlığa ulaşma isteğimin güneşi görünce sönmediğini bildiğim gibi. Sokakta ilerlerken pencerelerden yansıyan ışık gözlerimi acıtıyor, yolumdan gözlerimi geri tutuyordu. Aklımın bir ucundan diğer ucuna kadar tüm beynim ile hedefimin ne olduğunu bulmaya çalışıyordum. Mahale arasındaki bir sokaktan geçerken çocukların kendinden geçmiş bir şekilde oynamalarına imrenerek bakıp, ben güneş yüzünden yıkanmış ve yıpranmış iken bunlar nasıl oluyorda böyle enerjik ve rahat oluyorlar diye düşünüyordum. Benim karanlık bir odada önümü görmeden bunaltıcı sıcaklar içinde yürüyüşümün aksine bu çocuklar tüm bunlara bağışık gibi

görünüyor. Çocukların az ilerisinde kaldırımda oturmuş yaşlı bir kadın "oğlum oğlum" diye sayıklıyordu. Onunda arkasındaki binanın balkonunda oturan genç bir çocuk genç bir kızla konuşup, şakalaşıyordu. Mahalleden çıktıktan sonra arkama dönüp baktım, her şey çok anlamsız geliyordu. Daha birkaç ay önce kendimin de böyle olduğuma inanmak ne zordu! Ben kendimi bir kuyuya atmış gibiyim artık. İlerleyiş bir şeyler sunmadığı açıktı ama ilerlemekten vazgeçmek doğru değil gibi geliyordu. Karanlık odadan kurtulmak istiyor ama başaramayacağımı geçen her dakikada daha iyi anlıyordum. İlerleyiş devam ediyordu. Kendimi ağaçlarla kaplı bir parkta buldum. Buradaki ağaçlar bir önceki parka oranla epey büyük ve gölgesi genişti. Dinlenmek için bir ağacın gölgesini kendime mesken seçtim. Ruhum bedenimden ayrılıp, kendi boyutuna ulaşmış geziniyordu artık. Gözlerimi tekrar açtığımda güneşin ayrılmak üzere olduğunun farkına vardım. Kalkıp biraz yürümek istedim. Bu parka geldiğim yoldan geri döndüm. Ne oynayan çocuklar ne yaşlı teyze ne de gençler kalmıştı ortalıkta. Gözümün gördüğü tek şey karanlıkların içinde olduğumdu. Hiçbir Şey beni şaşırtamaz diye düşünüyordum, artık. Zira gündüz vakti serini, gece vakti ise aydınlığı arıyordum. Bu imkansız bir arzudan başka birşey değildi. Tıpkı hayatın anlamı ve motivasyonu gibi, herşey bir o kadar belirsiz ki…